

— Itt van a ceruzád, neharagudj rám, hogy eddig használtam, nagyon jót tett velem, — mondta Pista a törpének.

A kis emberke örömeiben akkorát bukfencezett, hogy a nagy almafát is megkerülte, majd így szólott Pistához:

— Köszönöm, kis fiam, hogy nagylelkűségeddel megmenttél, de annál szebb dolog, amit tettél, mert magad is jól tudod, hogy ezentúl nehezebben fog menni a munkád, mint a ceruzával. Jóságodért csak egy kis kívánságot adhatok esérébe; légy továbbra is ilyen őszinte és becsületes s ne feledkezzél meg a szorgalom gyönyöreiről. — Azzal már el is tűnt a kis törpe.

Pista visszatért a szobába s a tanuláshoz fogott. Félt, hogy most már vége lesz a jótanulásnak! Hát szó, ami szó, csakugyan nehezebben ment a dolog, de aki egyszer is megízlelte a szorgalom örömeit, annak nem kell kétszer mondani, hogy tanuljon. A törpe kívánsága beteljesült; Pista ezentúl is mindig jó és szorgalmas tanuló maradt s a csodálatos ceruza nélkül is derék szorgalmas magyar ifjú lett belőle.

A HANGYAK TITKA.

Egy Tücsök a nyár derekán találkozott egy Hangyával.

— Hallom pajtás, hogy ti már készen vagytok a betakarítással, s a télire valót már mind összehordtátok. Ugyan mond meg nekem, hogy lehet ez, hogy ti mindennel elkészültök, nemcsak idejére, hanem előbb is?!

— Hát pajtás — felelt a Hangya — ez csak onnét van, hogy: dologidőben mi sohasem gyűlésezünk.

(Bartóky J.: Magyar fabulák.)

MESE AZ EGYSZERI HAZRÓL.

Egy kis háznak hű lakója
Volt soká a *Szorgalom*.
Kezenyoma meg is látszott
Szobán, kerten, udvaron.

Tiszta, rendes, takaros volt
A kert, udvar és szoba:
Sötét bánat, gond, betegség
Soha be nem tért oda.

Nem is volt ily kedves hajlék
Sem távolban, sem közel.
A *Boldogság*, ha arra járt,
Nem kerülté soha el.

Sőt annyira megszerette
Végül a szép kis lakot:
Testvérével, az *Örömmel*,
Állandóan ott lakott.

Egyszerre csak a gazdának
Mi jutott az eszébe?
Felmondott a Szorgalomnak
S más lakót vett helyébe.

Kiköltözött a Szorgalom
És keresett új tanyát.
A kis házban megjelent az
Új lakó, a *Lustaság*.